

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 78/2020
29.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА, предузетника из ..., улица ..., чији је пуномоћник Милош Вукосављевић, адвокат из ..., улица ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 153/20 од 25.06.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 29.07.2020. године, без испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача **И ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 у 153/20 од 25.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је 10.07.2020. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 153/20 од 25.06.2020. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда I-7У 12528/19, као неоснован.

Предлагач наводи да од 06.12.2019. године траје потпуна процесна неактивност суда у управном спору. Сматра да у ожалбеном решењу нису правилно примењени критеријуми од значаја за оцену повреде права на суђење у разумном року. Истиче да је поступак пред првостепеним управним органом покренут у марту 2018. године, те да је Управни суд морао да узме у обзир и дужину трајања поступка пред управним органима. Предлаже да суд усвоји његову жалбу, преиначи ожалбено решење, усвоји приговор ради убрзавања поступка, наложи поступајућем судији да у року од 30 дана предузме мере ради решавања предмета и обавезе Републику Србију да му надокнади одређене трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 17. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року,

којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда I-7У 12528/19 и Р4 у 153/20 утврђене су следеће чињенице и околности: да је предлагач, у својству тужиоца, поднео дана 05.08.2019. године Управном суду тужбу против туженог Министарства финансија ради поништаја решења од 17.06.2019. године којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против првостепеног решења од 05.03.2018. године; да је наведеним првостепеним решењем одбијен захтев тужиоца, овде предлагача, за надокнаду трошкова управног поступка у износу од 33.000,00 динара на име састава жалбе од стране адвоката и трошкова за административну таксу на жалбу у износу од 1.880,00 динара; да је Управни суд дописима од 13.09. и 06.12.2019. године тражио од туженог Министарства финансија доставу списка предмета и одговора на тужбу, али да тужени није поступио по овим налозима; да је судија известилац, у изјашњењу поводом поднетог приговора ради убрзавања поступка, навела да ће предмет узети у рад у што краћем року након завршетка ангажовања на изборним предметима примљеним поводом избора одржаних у Републици Србији 21.06.2020. године.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Имајући у виду све чињенице и околности овог случаја, по налажењу Врховног касационог суда, правилно је поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда I-7У 12528/19, јер је управни спор започео подношењем тужбе 05.08.2019. године, а управни поступак подношењем захтева предлагача за накнаду трошкова управног поступка у марту 2018. године, па укупно трајање управног поступка и управног спора за сада не оправдавају тврдњу предлагача да му је повређено право на суђење у разумном року. Према ставу Европског суда за људска права, кашњење у току одређене фазе поступка, у овом случају припремног поступка у управном спору, може бити допустиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено (став 36. Пресуде Европског суда за људска права од 08.12.1983. године у предмету *Preto i dr. protiv Italije* број представке 7984/87).

Приликом оцене да у предметном управном спору није повређено право предлагача на суђење у разумном року, Врховни касациони суд је имао у виду да је Управни суд предузимао радње како би прибавио списе предмета туженог органа и створио предуслове за доношење одлуке о тужби, али да списи и одговор на тужбу нису достављени кривицом управног органа. У току 2020. године постојала је објективна немогућност суда да поступа у спорном предмету - најпре за време ванредног стања, а затим због решавања изборних спорова који су по закону нарочито хитни и морају имати приоритет при решавању у односу на све друге предмете. Повреда права на суђење у разумном року може се утврдити само у случају неоправданих дужих периода неактивности у раду суда, који, по налажењу Врховног касационог суда, у предметном поступку не постоје.

Поред наведеног, правилно је оцењено у ожалбеном решењу да предмет управног спора није хитне природе и да не захтева прекоредно одлучивање, с обзиром на то да се односи на оцену законитости решења о трошковима управног поступка у износу од 34.880,00 динара.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 17. ст. 1. и 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одбио жалбу предлагача као очигледно неосновану.

Врховни касациони суд је одбио и захтев предлагача за накнаду трошкова оступка, на основу одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду да предлагачи нису успели у поступку.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић